

Nagyböjt IV. hete

Hétfő

Iz 65,17-21 * Jn 4,43-54

„Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.”

Amikor csodákról hallunk vagy olvasunk, hogy például Urunk a kánai menyegzőn a vizet borra változtatta, vagy a pusztában megsaporította a kenyeret, vagy meggyógyította a betegeket, rendszerint figyelmen kívül hagyjuk azt a tényt, hogy minden eltörpül ahhoz a „csodához” képest, amely maga a létezés, hogy egyáltalán van víz és bor meg kenyér, emberi test és emberi élet. Mi az, amikor Jézus a távolból meggyógyítja a királyi tisztviselő fiát, ahhoz képest, hogy Isten a semmiből hozta létre a világot s teremtő akaratával ő tartja fenn minden pillanatban?

A már megszokott, hétköznapi valóság léte olyan „alapsoda”, amelyre jobban oda kellene figyelnünk ahhoz, hogy a talán látványosabb, de sokkal kisebb horderejű csodákat helyesen értelmezzük.

Igaz, hogy Jézus sok beteget meggyógyított, egyetlenegyét sem utasított vissza, aki hozzá jött vagy akit eléje hoztak. De hány és hány beteg volt, aki nem jutott a színe elé, s akit így nem gyógyíthatott meg? Ő pedig inkább magányos helyekre húzódott vissza, hogy imádkozzék: nem azt tekintette elsőrendű feladatának, hogy a világ minden betegét meggyógyítsa. De ha meg is tette volna, ugyan mit használt volna az nekik? Ideig-óráig megkönnyítette vagy meghosszabbította volna földi életüket, hogy azután ugyanúgy meghaljanak, mint minden ember. Isten Fia nem érthette be azzal, hogy toldozva-foldozva javítgassa, ami a bűn miatt elromlott a világban. Ő új eget és új földet hirdetett, amelynek csíráit már magunkban hordozzuk, s a természet sóhajtozva várja, hogy kibontakozzék bennünk Isten fiainak megígért dicsőséges élete.

Minden csoda annyit ér, amilyen mértékben ebbe az irányba mutat. Amennyiben kimozdít e földi élet gyakorlati materializmusából, és előbbé teszi hitünket, megerősíti bizalmunkat az Atyában és az ő Fiában, a Szentlélek által. A kenyérszaporításnál és a víz borra változtatásánál mérhetetlenül nagyobb csoda a kenyér és bor átlényegülése Krisztus testévé és vérévé, s a betegek gyógyításánál végtelenül hatalmasabb a bűnök bocsánata, mert a szentáldozás és a szentgyónás egyaránt azt az életet táplálja, növeli, gyógyítja bennünk, mely örökké megmarad.